

[Erik Eriksen.]

Må jeg så endelig gøre nogle bemærkninger om vor udenrigspolitik. Efterårets begivenheder har i flere henseender givet os en alvorlig lærestreg. Tragedien i Ungarn viste os endnu en gang, at friheden ikke er sikret for vor generation, vi må stadig være beredt på at forsvare den. Samtidig lærte vi, at De Forenede Nationer stadig er meget langt fra at være en magtfaktor, når det gælder at stifte fred mellem parter, hvoraf den ene ikke ønsker at overholde reglerne. Sovjetunionen satte sig ud over FN's vedtægter, på samme måde som Nassers Ægypten siden har gjort det. Vi har samtidig set, at FN har udsendt et ekspeditionskorps, der måske kan betragtes som spiren til et internationalt politikorps; det skulle glæde mig, hvis det viste sig at være tilfældet.

Indtil videre må vi imidlertid sikre vor eksistens på anden vis, og her tænker jeg naturligvis i første række på samarbejdet inden for NATO. Fra venstres side tilsiger vi fortsat dette samarbejde vor støtte, og vi er naturligvis villige til at påtage os vor part af de ofre, der skal til for at deltage i det fælles forsvar. Denne politik samler da også den altovervejende del af det danske folketing.

Hermed har jeg vel i og for sig også givet udtryk for mit syn på det brev, som den russiske ministerpræsident for nylig sendte den højtærede stats- og udenrigsminister. Det kan vel stiltfærdigt siges, at der ikke er nogen spænding om det officielle danske svar, og det er måske det allermost oplysende. Bulganins brev indeholder da heller ikke noget nyt, og formålet med det er jo heller ikke at medvirke til politisk afspænding.

Det er også en misforståelse at tro, at en sådan henvendelse i nogen henseende skulle ændre vor saglige og principielle indstilling. Danmark kan kun være interesseret i en fredelig udvikling, men det må ikke overses, at det er os alt om at gøre, at vi ikke kommer i samme situation som f. eks. Ungarn. Så længe vi føler fare — og vi lever nu engang i en farlig verden — er det naturligt, at vi søger at værne os mod denne fare. Vor forsvarspolitik og vor udenrigspolitik bygger på, at det bedste — og eneste — værn er samarbejdet med andre frie nationer. Vi

ønsker hjælp og støtte til sikring af vor selvstændighed. Vi mener, at NATO-samarbejdet er den forsvarsalliance, som har sikret verdensfreden. Alle ved, at NATOs defensive ånd er ærlig og oprigtig, og derfor står det i meget høj grad til Sovjetunionen selv at give beviser på, at det ikke er nødvendigt at opretholde dette forsvar.

Må jeg så blot tilføje, at det er jo ganske klart, at i det lange løb kan vi ikke opretholde en verden af to hinanden bekæmpende halvdele. Målet også for NATO må for mig at se fremdeles være at få skabt en verdensorden, der i videst muligt omfang sikrer de to grupper mod at kunne etablere krig og undertrykkelse over for hinanden. Vejen til dette mål er utvivlsomt lang, desværre. Det vil også fremover kræve lange og talrige, ja, måske endeløse forhandlinger, og det vil i den foreliggende situation kræve, at der fra dansk side afgives et værdigt svar på den russiske henvendelse, ikke et svulstigt, men et værdigt svar; og at et sådant vil blive givet, anser jeg for en absolut selvfølge.

Aksel Møller: Det skal ikke tages som et udtryk for foragt for det høje ting, når jeg indledningsvis siger, at det hittidige forløb af dette folketingår burde vi have været sparet for. Tinget har siddet alt for længe uden at have udrettet noget godt, og den socialdemokratiske regering, under hvis ledelse arbejdet her har skullet foregå, har i de sidste måneder været ganske passiv over for den faretruende økonomiske udvikling. Det er vist med fuld ret, det er blevet sagt, at nationalbanken har været alene om at beskytte landets pengevæsen. Den har savnet bistand både fra regering og folketing. Det valg, som kommer den 14. maj, burde vi have haft sidste efterår. Den første forudsætning for en målbevidst stillingtagen havde formentlig så været i orden. Vi havde levet i et roligere parlamentarisk klima. Af intetsigende grunde har man afvist det ønske om efterårsvalg, som jeg dengang gjorde mig til talsmand for. Udviklingen siden da har vist, hvor nyttigt det ville have været, om vi allerede i efteråret 1956 havde kunnet komme i gang med saneringen af Danmarks økonomi. På baggrund af den forværring, som er indtrådt med de faldende eksportpriser, må enhver vel kunne indse dette.